

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. Opravišstvo, na katero naj se blagovoljfo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Pred vojsko.

Angleške novine „Times“ v jednom svojih zadnjih člankov govore o vojski mej Rusije in Turčije ter pravijo, da se je ogniti nij mogoče. Ta misel se potrjuje s poročilom iz Moskve, po katerem bodo one deputacije, ki jim je car novembra meseca svoj slavn govov govoril, zopet k carju šle povedat na novo, da je Rusija pripravna vse žrtve doprinašati. S tem bi deputacija tako rekoč carju v imenu vsega ruskega naroda opomenila, da je uže čas prišel, da svojo dano slovesno besedo izpolni, da „samostalno dela za slovansko stvar.“

Podobno vojevite novice prinaša iz Rusčuka francoski „National“ in iz Kišeneva se poroča, da so vse žene oficirjev dobile povelje do 20. febr. iz vojnega ostroga umakniti se. Iz Peterburga ima „Pol. Cor.“ dopis, ki dokazuje, da Rusija ne more nazaj iti, da jej uže obziri na reden promet in trgovina v orijentu nujno ukazujejo, z mečem predručiti položaj v orijentu. Podobno se poroča poljskemu „Czasu“ s pristavkom, da bode ruska vlada denarja vzela na ceno premoženja svojih pravoslavnihih cerkva, ki so neizmerno bogate.

Nejasno je še, kako bode s Srbijo in Črnogoro v nadaljevanju vojski. Srbija je poslala dva državnik svoj v Carigrad pogajat se zaradi miru. Sklicala je veliko narodno skupščino, da bode o miru ali vojski sklepala. Protiivni listi poročajo, da je srbsko kmetsko ljudstvo za mir. Ne moremo tega kar brž verjeti, ker s tem bi se Srbi skazali nevredne svojih očetov.

Črnagora pak se dozda moževsko drži.

Ona neče poslati v Carigrad poverjenika, da bi o miru govoril, in ker Turčija neče niti na Dunaji, niti v Kotoru razgovorov voditi, temuč vsaj v Skadru ali kje v Hercegovini, razbilo se bode najbrž vse mirovanje.

Tudi zadnji „Glas Črnogorca“ iz Cetinja, ki smo ga baš dobili, v uvodnem članku „Kakav mir“ odbija mir in pravi, da Črnagora za ponujanih dvanajst okrajev Hercegovine ne sklne miru, ker ti okraji so uže črnogorski, so uže osvojeni. „Za ratnu odštetu tražimo osvobodjenje svoje brače. To je naš prvobitni program, a nemamo razloga, da od njega ma i dlaku popustimo. Mi hočemo, da živimo, i trebamo sve uslove, koji su potrebiti za život naroda.“ S tem so črnogorske zahteve jasne in tudi Srbija ne sme na zadnje sama vzmakniti, če neče smrtni sodbe Srbstva podpisati.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 17. februarja.

V **državnem zboru** je bila postava o zjedinenju železnic Dux-Bodenbach in pa Aussig-Teplitz zavržena s 103 glasi proti 101, torej z dvema glasoma večine.

Ministeri dogovori z Ogrji niso ni denes, ko list končujemo, do nobenega zvršetka prišli. Herbst je ustavovernim poslancem naznanil, da jih bodo cislejtanski ministri prej na pogovor poklicali, predno se Magjari udajo.

Na **Češkem** so tudi po mestih izvoljeni staročeski kandidati. Tedaj češki narod je zopet enkrat trdno stal za svojimi narodnimi vodji. Slava mu!

Poročali smo oni dan, kako so **Magjari** govorili ob priliki vrnitve svojih študentov iz Carigrada za svojo zvezo s Turki. Češki listi

imenujejo to govorjenje: napovedanje vojske celemu slovanskemu svetu, ki se z življenjem in imenjem nasproti postavlja surovosti Turkov.

Vnanje države.

Na **rusko** okrožnico evropske vlade niso še odgovorile. Francoska vlada hoče baje z Angleško skupno ali jednako odgovoriti, Nemška in avstrijska oklevati.

Francoski general Charnier je 15. t. m. umrl 84 let star pokojnik se je bojeval v Algeriji, in še 1870 proti Nemcem. On je imel žalosten nalog kapitulacijo Metz podpisati. Zdaj je bil dosmrten senator.

V **angleške** zbornici poslanev je zakladov kancelar rekel, da sta Elliot in Salisbury le kot zasobna človeka šla v Atene, ne oficijalno. Salisbury je privatno rekel, da po novinah raztrošene njegove, Grkom simpatične besede niso resnično govorjene bile.

Proti **indijskemu** emirju Kabulskem hočejo Angleži poslati vojsko 20.000 mož in ga s tem prisiliti, da bode svojo dozda tujcem zaprto deželo Angležem prepustil.

Dopisi.

Iz košanske doline 15. febr.

[Izvirni dopis.] (Velike ali male občine?) Uže veliko se je o velikih in malih občinah pri nas na Kranjskem govorilo in sklepalo, katere da bi bile namreč boljše in koristnejše za ljudstvo in za upravo. Tako tudi nekdo „izpod Nanosa“ v 28. številki „Slovenskega Naroda“ toži čez veliko občino in čez velike stroške njene in pravi, da se bo delalo na to, da se velika občina nazaj v deset prejšnjih malih razdeli. Gospod dopisnik pa nij omenil, kakšna korist bode nastala potem, in kako da bode deset malih občin potem stroške zmanjšalo, in to je menda težko dokazati.

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Šestnajsto poglavje.

(Dalje.)

„Bila sem potrpežljiva in dobra, ko sem pri njem živela, vsaj skoro zmerom in dobra sem, kadar sem pri vas; a gospe Ellisove nemam rada. Kar jej je mogoče, stori, da bi me mučila, ter me dela svojeglavno; potem pa postanem hudobna in ne vem, kaj bi rekla. Denes nijsem hotela biti proti njej neuljudna in žal mi je, da sem duri zalučila; a milostljiva gospica Emilija! kako bi bila drugače ravnala, če mi priča gospoda Grahama pravi, da sem raztrgala sinočni časnik, jaz pa za gotovo vem, da tega nijsem storila. Bil je le neki star papir, v katerega me je videla zavijati vaše črevličke; in skoro sem prepri-

čana, da je ona sama v knjižnici ravno s tem časnikom podkurila. Tako bode gospod Graham vedno mislil, da sem list raztrgala.“

„Jerica, ne dvomim, da si lahko bila nekoliko razdražena in verujem ti, če praviš, da nijsi časnika raztrgala. A, draga moja! po misliti moraš, da nij nikakoršna zasluga človeku biti potrpnemu in dobremu takrat, kadar ga nikdo ne draži. Rada bi, da se privadiš celo krivico trpeti in da te vendar strasti ne premagajo. Ti veš, da je gospa Ellisova uže mnogo let pri nas. Storila je lahko vse, kar se jej je zdelo, in vajena nij mladih ljudi. Ko si ti prišla, mislila je, da jej bodeš delala le nove skrbi in težave, in nij čudno, da zdaj pa zdaj, kadar se kaj napačnega zgodi, misli, da si ti temu kriva. Ona je kaj zanesljiva ženska meni prav dobra in močno tudi na-me pazi in mnogo velja tudi pri mojem očetu. Jaz bi bila nesrečna, ko bi se morala bati, da vedve ne morete prijazno skupaj živeti.“

„Jaz vas nečem storiti nesrečno, jaz nečem biti nobenemu v nadlogo,“ rekla je Jerica nekoliko razdražena. „Čem iti stran! Šla bodem v kakov kraj, kjer me ne bode nikdar več videli.“

„Jerica!“ rekla je Emilija resnobnim glasom. Njene roke so še zmerom počivale na ramenih dekličnih in govorivša obrnila se je k njej, tako, da jo je deklica morala v obraz videti. „Jerica! ali češ zapustiti svojo slepo prijateljico? Ali me ne ljubiš?“

Izraz njenega lica, ki je zadel dekličine oči, je bil tako ginljiv in žalosten, da je Jeričino ošabno in prenašlo srce bilo popolnem potrto. Mahoma je objela Emilijo okrog vrata ter je vzkliknila:

„Ne, ne! ljuba gospica Emilija, ne zapustila bi vas za ves svet! Storiti čem vse, kar želite. Zarad vas ne bodem nikdar več huda na gospo Ellisovo!“

„Draga Jerica! ne zaradi mene“, odvrnila je Emilija, „temuč zaradi tebe same —

Kdor ima izkušnje v občinskem življenju, posebno pa, kdor se je bavil z županstvom samim, in kdor hoče nepristransko soditi, mora pripoznati, da so za ljudstvo, za deželo in javno upravo velike občine boljše, nego male, to je, če so pametno in previdno zložene. — Pri nas je občina, katera obstoji iz štirih dačnih občin, in te občine štejejo devet vasij, vse te štiri dačne občine imajo zdaj enega župana, enega občinskega slugo in pisarja ob enem. Kakor računi pretečenih 3 let kažejo, imela je ta občina povprek stroškov 348 gold. na leto. Ti stroški so se pokrili iz občinskih taks in iz naklade na užitnino. Zdaj pa poglejmo, kako bi bilo, ko bi se naša velika občina razdelila nazaj v štiri poprejšnje? Imeti bi morala vsaka svojega župana, svojega slugo in pisarja in vse drugo potrebno, kakor sedanjega velika. Vzemimo, da bi potem vsaka teh štirih malih občin le 200 gold. na leto potrosila, — kar bi bilo gotovo več, ker dela in opravila bi imela vsaka za-se ravno tako, kakor sedaj velika opravlja za vse štiri. Kakšna primera stroškov bi nastala potem mej 348 gld. in 800 gld. to naj dobrovoljno presodi gospod dopisnik „izpod Nanosa“. Potem je pa še to vprašanje, ali se ložje ne dobi sposoben župan in svetovalec v devetih ali desetih vaseh, kakor pa v eni ali dveh? Saj so tudi take vasi, da še nij dobiti sposobnih mož za oskrbovanje podobčinskega premoženja. Toliko manj pa župana, kateri mora za sedanja opravljanja veliko umeti.

Da so morebiti stroški pri enih županijah večji kakor pri drugih, temu so tudi okoliščine, v prvej vrsti pa menda dobro in pametno, ali pa slabo gospodarstvo uzrok.

Na dalje je treba omeniti naj važnejšo stvar, namreč, kdo more zmanjšati stroške, bodi-si velikej ali malej občini, dokler morajo občine po sedanjih postavah izročena si opravila opravljati? Da niso občine prav urejene, to marsikdo vé; niso pak samo občine nepraktične, ampak je cela politična uprava prava mizerija. Vsled tega morajo občine opravila na svoje stroške opravljati, katera je poprej politična oblastnija opravljala, da-si je zdaj pri okrajnih glavarstvih vse več uradnikov, in še z večjo plačo kakor poprej, dokler nij bilo te uprave.

Tukaj, g. dopisnik, je treba iskati uzrokov velikih stroškov občin, ne pa pri velikih občinah. Dokler ne bode vsa politična uprava predrugačena v smislu še večje avto-

nomije, ne bode boljše, in tudi ne bode manjših stroškov.

Kako naj bi se politična uprava predrugačila in zboljšala je bilo uže velikokrat govorjeno in tudi popisano. Opisano je bilo to tudi v političnim „katekizmu“ za Slovence izdanem v Celovcu. In državni poslanec grof Hobenwart je v državnem zboru o priliki posvetovanja za predrugačenje politične uprave to stvar izvrstno naslikal. Naj bode tudi meni, kot praktiku, pri tej priliki dovoljeno o tem spregovoriti.

To predrugačenje naj bi bilo tako-le: Prvič cela vladna sistema bi se imela ustanoviti na federalističnej podlagi; drugič, deželni odbor v zdanjej obliki naj se odpravi, in naj se iz deželnega odbora in deželne vlade napravi en sam vrhovni deželni urad, za katerega naj bi uradno osebje za polovico vlada, za polovico pa deželni zbor imenoval. In ta skupna vlada naj bi bila deželnemu zboru odgovorna. Dalje naj bi se okrajna glavarstva odpravila, in na mesto njih bi se pri vsakej okrajnej sodnji ali pri davkarskem uradu postavil en urad, od ljudstva voljen, kateremu bi se rekle velika županija, „komitat“; in na dalje naj bi bila vsaka dačna občina, kjer bi razmere dopuščale, tudi dve dačni občini ena občina ali mala županija, da bi opravljala svoje domače zadeve, ter ako bi se potrebno pokažalo, da bi tudi v izročeni opravih veliki županiji pripomogle.

Naposled naj bode opomnjeno, da bi mogli vsi izobraženci do take svrhe pomagati. Gg. deželni in državni poslanci naj bi s svojo veljavno besedo, kadar zato čas pride, to zahtevali. Žalostno pa je, da si nekateri omikanci na deželi, in poleg njih tudi nekateri deželni poslanci, želé in zahtevajo poleg sedanjih zadosti birokratičnih okrajnih glavarstev še pri vsakej okrajnej sodnji političnih komisarjev. To bi bilo menda znižanje davkov in stroškov. Vsakega domoljuba dolžnost je, težiti in si prizadevati, da si vdobljeno s vobodo ohranimo, in zmirom večjo pridobimo; skrbeti, da bi vdobili s časom dobro in narodno upravo, namesto trhle birokracije. V.

Od Svibnjega 9. febr. [Izv. dop.] (Naši bodoči učilnici.) Ne poznam ga kraja na Slovenskem, katerega bi Bogovi bili toliko kaznovali z nevednostjo, kolikor v tem obziru trpi prav naša župnikovina (fara) Okoli in okoli nas so uže ustanovljene narodne učilnice, samo mi Svibničani (kakor tudi še jedini

Dobovčani) smo še brez uredjene dušne paše. Poduk uživamo samo za kraljestvo nad zvezdami, a da bi se mi pa kaj tudi za „dolino teh solz“ učiti mogli, do tega nam še nihče do sedaj pomogel nij, navzlic temu, da plačujemo za učiteljstvo, kojega niti nemamo, 17% (odstotkov) na direktne davke: Krivda temu je ta, da nemamo mej soboj nijednega inteligentnega moža, da bi uvidel našo dušno lakoto in žejo. To se zna, do dandenes se pa narodne učilnice in učitelji za nje sposobni nijso nikomur na hrbet pripenjali. Naši zdaj najveljavnejši možaki so v občnem znanstvu toliko sposobni, da se ti podpišó (pardon! podkrižajo) na pismo v njih materinščini, da naj se je makari jutri — obesi. In navzlic vsemu temu še malokedo izmej starih pomisli to, da bi bilo dobro, ako bi imeli pravo učilnico in pravega učitelja za našo mladino. Od Poncija do Pilata nosi kakovo došlo mu pismo naš kmet, pa ipak mu ne šine v glavo misel, da bi skusil nakloniti svojim otrokom toliko duševne dote, da bi se znal svetu v največjej sili braniti. Kaj še! Naši stari nasprotno še tvrde in tvrde in tvrde, da le tak kmet kaj velja, kateri nič družega nego slepo s krampom razbiti zna. Ni mlajši kmetje pa to drugače umevamo, ter hočemo čim pred zistematizovano narodno učilnico imeti, ker duh novejšega časa tako hoče, in da se več tolažiti se z nevednostjo, kakor se je svoje dni dalo, ko so še kmeta na stolu topli biriči, ako je grajščaku presekali korun na tlaki; to je bilo v tistih „zlatih časih“, predno so naši možaki 1848 leta na tratah kostruna pekli v slavo odpravljene desetine in tlake. Istina „boljša je bobovka, nego prazne jasli“, toda „šola za silo“ je pač le „jelševa trta“. Če bi naš g. podžupnik tudi faktično sposoben bil za podučevanje raznih nauk v smislu sedanjega zahtevanja, temu bi on ipak ne mogel še kos biti, kajti le mali okrog bi se mogel udeleževati tega skromnega poduka, vsi drugi otroci pa se ne mogo udeleževati poduka enega kaplana, ker so predaleč in ker jih nema kam utakniti še polovico ne.

Da se temu velicemu zlu v okom pride, to pa pričakujemo Svibnjičani od sedanjega našega g. okrajnega glavarja, od velicega prijatelja narodnega šolstva. Toda on sam te megle ne bode odganjal od nas, nego posvetoval se bode z našimi občinskimi zastopniki, predno se določi mesto za novo učilnico. Premnogo jih bode zagovarjalo to brezvestnost: da naj bi bila nova naša učilnica blizu farne cerkve. Ako bi učilnica prav v Svibnjem stala, s tem bi bil ves plan mej Radečem, Šentjurjem, Dolami in Šentjanžem popačen. Potem bi se mej Radečem in Svibnjem še ena učilnica morala staviti, isto tako bi trebalo še mej Svibnjem in mej Šentjurjem, in mej Dolami staviti eno učilnico, kar pa bi bilo pregosto z obzirom na šolski zakon, kateri predpisuje šolska okrožja in njih polomer (radius). Jaz in še več družih Svibnjičanov misli tako, da naj stoji ena učilnica na **Jagnjenici**, ena pa blizu farovža pri **sv. Ivanu**. In ako se še na Dobovcu postavi učilnica, potem pa bi stale te učilnice v najkorektnější distanci (oddaljenosti) z uže obstoječimi učilnicami. Evo! Od Radeč do Jagnjenice je 1 1/8 milje. V jagnjeniško učilnico bi se torej ušolalo nekoliko svibnjiške, nekoliko pa radeške župnikovine (fare). Vsi otroci radeške fare to strau papirnice in Žebnika, naj bi se ušolali na Jagnjenico, tako tudi Je-

namreč zarad tvoje dolžnosti in zarad boga. Pred nekaj časa bi se ne bila nadejala, da bi ti bila komu prijazna in ljubeznjiva, o katerem bi bila mislila, da je hudo s teboj ravnal. Ker pa sedaj tako dobro veš, kaj je prav, ker tako dobro poznaš življenje našega učenika, ki zasramovan nikdar nij drugih zasramoval, ker si sedaj se navadila mnogo imenitnih dolžnostij natanko izpolnovati, upala sem, da si se tudi privadila, biti v najtežavnejših okoliščinah potrpežljiva. Ne misli pa Jerica! da bi bila jaz obupala, da bodeš enkrat taka, kakor bi te jaz rada imela, ker te opominjam, kadar si se pregrešila, Kar se ti dozdeva nova skušnja, mora te z nova okrepiti, da lahko vse prenašaš; in toliko zaupam na te, da se nadejam, da bodeš pri vsakej priliki uljudna z gospo Ellisovo, ker sedaj ti poznaš moje želje.“

„To čem, gospica Emilija, to čem. Ne bom jej odgovorila, če bode huda z menoj in

če si imam tudi ustnice z zobmi gristi, jezika jej ne bodem.“

„Ne mislim, da bode tako hudo“, rekla je Emilija smehljaje. „Gospa Ellisova je sicer pusta, a s časom se je bodeš privadila.“

Ravno ta trenotek zasliši v prednji sobi glas. „Gospico Flintovo hočete obiskati! Tako! No dobro, gospica Flintova je pri gospici Emiliji. Pri njej je za družbo, kaj je ona?“

Jerica je zarudila črez in črez, kajti govorila je gospa Ellisova in besede kaj posmehljivo naglašala. Emilija je stopila k durim, ter jih odprla.

„Gospa Ellisova?“

„Kaj hočete, Emilija?“

„Ali je kdo prišel?“

„Da, prišel je neki mlad človek, ki b rad Jerico obiskal. Mladi Sullivan je, kolikor se mi zdi.“

„Viljem!“ vskliknila je Jerica ter hitela k durim. (Dalje prih.)

lovčani. Direktna oddaljenost mej Čemernim (svibnjiška fara) in Jagnjenico je blizu $\frac{3}{4}$ milje, ter naj bi se Čemerno na Jagnjenico ušolalo, kajti na vsako drugo stran bi ta samotna vas imela najmanje pol daljši pot, bodi si na Dobovec, bodi si na svibnjiško stran (Čemerno je od Svibnjega $1\frac{3}{4}$ milje).

Ob Sapoti (v svib. fari) naj bi bila najskrajnejša točka za jagnjeniško učilnico: Studenci. Dalje na jugu (v svib. fari) še ti le kmetje: Zavrl, Podlesnik, Gamšek, Dimnik, Kamenikar in Novak. Vseh hišnih števil pod jagnjeniško učilnico bilo bi blizu 74—80, mej temi kacij 27 celih, kacij 15 polzemljišč drugi bi bili četvrtinari. Na Jagnjenici bi bila jako ugodna točka za novo učilnico, kajti z vsega okrožja bi hojevali otroci dol, kakor z roba sklade na njeno dno.

Pa tudi nijedne zapreke nij tu novejši učilnici v smislu šolskega zakona. Isto tako za stavbeni material je tu najugodnejši kraj. Vrh vsega tega pa je baš Jagnjenica v žarišču več potov in cest.

Skupni pregled oddaljenosti raznih krajev z obzirom na novi učilnici.

Od Radeč do Jagnjenice od $1\frac{1}{8}$ milje; od Radeč do Starega dvora $\frac{7}{8}$ milje; od Starega dvora do Jagnjenice $\frac{1}{4}$ milje; od Radeč do Svibnjega $1\frac{3}{4}$ milje; od Jagnjenice do Svibnjega $\frac{3}{4}$ milje; od Čemernega do Jagnjenice indirektno $1\frac{3}{4}$ milje; od Jagnjenice do farovža (sv. Ivana) 1 miljo; od Svibnjega do farovža $\frac{2}{4}$ milje.

Kakovšen tercijal poreče: g. katehet bode imel predolg pot na Jagnjenico; toda vsak poštenjak pa poreče, da i učitelj i katehet sta zaradi naroda (kmeta), ne pa narod za stran teh dveh.

Mi Svibenjčani bi rajši, da stavimo novo učilnico z robotom, da ne bi trebalo vsega v debelih novcih plačati; to bi bilo po naših izkušnjah ekonomičnejše. Nadejamo se, da nas sl. gospoda tudi v tem ne bo prezirala doli v Krškem.

Domače stvari.

— (Ljubljanski škof) g. dr. Pogačar se je 17. t. m. odpeljal na Dunaj k posvetovanju škofov udov, gospodske zbornice o novejši zakonske postavi.

— (Valvazorja) je izšel četrti zvezčič, ki prinaša prav izvrstno kopirano podobo avtorjevo. Valvazorjeva kronika vedno po dvakrat na mesec izhaja. Zdaj izšli 4. zvezčič je 1. zvezek I. knjige. Od zdaj naprej bode kronika zaporedoma izhajala od začetka, le kadar bode primerno število slik uže pričete XI. knjige dovršeno, izdal se bode zvezek te knjige, kar je gotovo prav dobro urejeno, ker na ta način prelepa XI. knjiga poprej pride v roke naročnikov. 4. snopič podaja poleg podobe Valvazorja tudi predgovore in pesni, ki so slavnemu kronistu posvečene. Ker bode čas kmalu potekel za naročevanje, potem pa knjiga stala dražje, naj bi se pač hitro zglasil, kdor misli si omisliti Valvazorja. Snopič stane po 50 kr., naroča se v Blaznikovej tiskarni v Ljubljani.

— (Vabilo) k občnemu zboru udov društva Marijne bratovščine v Ljubljani, kateri bode v nedeljo 26. februarja 1877 ob 10. uri do polu dne v mestnej dvorani.

— (Nov pendant k glasovitemu „Ilchuts Ajiram“) podaril je zopet svojemu občinstvu „der dumme kerl von Laibach“ na pepelnico sredo, ko se jezi v posebnem članku,

da je policija storila konec nekejškega skandalozne scene, ki se je vršila pustni vtorek pri maskeradi v ljubljanskem gledališču. Neka natakara je prišla maskirana, pa tem bolj dekoletirana v omenjene prostorije, in cvet ljubljanske nemškutarske mladosti jo je takoj obsul; vpricho „elegantnega“ občinstva, po ložah sedečega, se niso posamezni udje te „nemške jeunesse dorée“ prav nič ženirali ravnanji z masko, kakor je navada po polnoči v kakej skritej zadnji pivske beznici, kjer se „razolija“ toči. Policija je, kakor je popolno prav, odpravila masko, akoravno bi bilo morda še bolj prav, odpraviti tudi dotične mlade gospodiče. „Der dumme kerl von Laibach“ pak je posvetil temu dogodijai poseben članek, ter menda „im interesse des guten tons“ napada policijo in zagovarja „die tüppigen formen der maske“. Karakteristična je ta stvar za list in za njegovo stranko. Pa se ve da — noblesse oblige. Le naprej v tem načinu!

— (Tista dama), ki je na Vodnikovoj besedi pozabila lepo svilen ograč, naj se izvoli pri čitalniščnem kustosu zanj oglašiti.

— (Nesreča.) Iz Idrije se nam piše: 13. febr. je po noči v našem rudniku zasulo 2 delavca, Šim. Milekarija in Fr. Kolarja. Ta je bil na mestu mrtév, onega pa so še v sv. olje dejali, a potem je umrl. Strašno sta bila zmesarjena. Žalostno je bilo slišati vpitje in jokanje po noči, ko so ja iz jame prinesli in potem v krstnico na pokopališče odpeljali. Nesrečneža sta zapustila ženo in otroke.

— (Iz Trsta) se piše: V četrtek večer je nek capin na prostoru pred veliko kasarno neki gospé potegnil pléd z ramen ter je bežal z njim.

— (Iz mariborske okolice) se piše „G.“: 9. februarja je nekdo rekel: glejte, glejte v Kamci mora kakšna „nobel ohcet“ biti, ker toliko vozov tje drdra, vsi napehani z Mariboržani. Bila pa je le volitev v srenjski odbor. Vsi mariborski posestniki v Kamci so prišli in prinesli soboj pooblastila od mož in udov. Ker jim je možev zmanjkalo, so si 3 izposodili za pooblastila. Ko bi Kamčani tako ravnali, bi si zamogli kakih 20 izposoditi. Volitev je vodil g. Seidl sam, volil v volilni odbor g. dr. Srnc-a, Strašil-a, Rataj-a in Pirkerja. Prav prijazno se je obnašal, samo našej stranki še nij dopustil imena popraviti, ako ga je kateri tujih volilcev krivo izrekel, na njegovej strani pa je pustil dr. Lorber-ju, kateri še v volilnem odboru nij bil, pri nekem pooblastilu naše stranke vgovarjati. Pooblastilo se je zavrglo. 2 glasa sta nam manj kala. Po tej nezgodi je dobil g. Seidl 8 glasov, drugi so imeli po 7. Izvoljeni so v srenjodbor v III. razredu: Pirker Janez, Hlebič Anton, Moškon Juri; v II. razredu: Seidl, Rataj in Raner Jakob in v I. g. dr. Srnc, Marko Janez in Šnopl Anton. Hvala izrekoma vsem blagim rodoljubom iz globočine slovenskega srca, ki so stali kakor skale, večina v odboru je naša, ker smo zmagali z 2 razredoma!

— (Iz Slovegradca) se piše: Neki mesar iz Celja je pri g. Janezu Pungaršek-u po domače Fuchsmüller-ju, velikemu posestniku v fari sv. Janeza pri Spodnjem Drauburgu — bika pa vola za nekaj čez 400 fl. kupil. Ker je bil bik voziti navajen, so ga k vozu vpregli, da bi ga lagljeje v Celje spravili; pa v slovegradskem mestu so ga morali spreči. Več kakor 200 ljudi, velikih in šolskih otrok je na ulici bilo, ki so deloma po svojih poslih

hodili, deloma lepo žival ogledovali, kar na enkrat bik zdívja, in vse ljudi v beg zapodi. Hipoma so začeli štacunska in hišna vrata zapirati, da di se nepovoljnega bikovega pohoda ubranili. Sicer se pa hvala Bogu! nobena nesreča nij pripetila. Le z veliko sile so zdívjano živino vkrotili. — Po noči od četrta do petka so tatovi cerkev Matere božje na Homcu, podružnice nadžupnijske šentmartinske cerkve oropali. Zanetili so tik žagredskih vrat na solnčnem kraju cerkve ogenj, zapalili precejšnji del vrat, in ukradli iz žagreda 1 kelih, 2 čisto nova levita, 3 pluvijale, in banderice, s kojim se med pridigo presv. Rešnje telo zakriva. Ravno tisto noč so skušali tudi v farno cerkev v Starem trgu ulomiti, pa se jim nij posrečilo. Iztrgali so močen železen nagroben križ in so skušali z njim na treh cerkvenih oknih železno križje izvleči pa vse prizadevanje je bilo zastonj; tisto noč so ukradli tudi pri Naredijevi tovarni kontrolno uro ponočnega čuvaja. — Včeraj po polu dne ob treh je zopet streljanje možnarjev naznanjalo, da se je v Slovegradcu nekaj posebno veselega pripetilo, pa kaj da je bilo, smo še le denes pri cerkvi izvedeli. Slovegradčani so si bili namreč zopet Kaligariča za župana izvolili in so tako pokazali, da je Kaligarič Slovegradčanov vreden, Slovegradčani pa njega. Kmetske občine so si pa vse narodne moze za župane izvolile.

Razne vesti.

* (Požiganje mrličev) se bode jeseni smelo začeti v Goti. V Milanu in Cirihi se uže lahko da vsak sežgati po smrti. Bržkone pa imajo poželenje po tem le oni, ki so uže v življenji malo prismojeni bili.

Izrek.

Midva podpisana Franc Saurau in Josip Jurčič izrekava, da sva se v tiskovnej pravdi prvega proti drugemu tako pogodila, da sva s pogodbo oba zadovoljna in da je bila čast Franca Saurau varovana. —

Ljubljana, 15. februarja 1877.

J. Jurčič.

Fr. Saurau.

Knjiga, **60 natisov** doživela, vendar ne pokaže, da sva se v tiskovnej pravdi prvega proti drugemu tako pogodila, da sva s pogodbo oba zadovoljna in da je bila čast Franca Saurau varovana. —

E. Rexingerjev optični zavod

v hiši gospoda Malhija „pod Trančo“ blizu Hradeckorega mosta.

Specijalist za gospode potrebne očal

Maksimilijan Rexinger,

izpitani optik. (28—3)

Izpodbujen po zaupanju, ki se mi je v kratk. m. času mojega tukajšnjega bivanja izkazovalo, sklenil sem, da navedeni zavod tukaj trajno ustanovim, in se nadajam, da se snemu zanašati na podporo vseh čestitih prebivalcev in zagotavljam za naprej vestnega, na zakonih okoliščinega znanja utemeljenega postreževanja. Cene so glede vseh na skladiščni in metih predmetov zelo diskretne.

Dunajska borza 17. februarja.
 1860 drž. posojilo 109 —
 Akcije narodne banke 835 —
 Kreditne akcije 146 60

London
 Napol.
 C. k. cekini
 Srebro

124 30
 9 91 1/2
 5 93
 114 60

Tržne cene

v Ljubljani 17. februarja t. l.

Pšenica hektoliter 10 gl. 24 kr.; — rež 6 gl. 83 kr.; — ječmen 5 gl. 85 kr.; — oves 3 gl. — 74 kr.; ajda 5 gl. 70 kr.; — prosó 5 gl. 04 kr.; — koroza 6 gold. — kr.; krompir 100 kilogramov 4 gl. 50 kr.; — fižol hektoliter 8 gl. — kr.; masla kilogram — gl. 92 kr.; — mast — gl. 85 kr.; — špeh trišen — gl. 66 kr.; — špeh poveljen — gl. 75 kr.; jajce po 2 kr.; — mleka liter 7 kr.; govednina kilogram 48 kr.; — teletnine 50 kr.; — svinjsko meso 48 kr.; — sena 100 kilogramov 3 gl. 15 kr.; — slame 3 gold. 05 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 8 gold. — kr.; — mehka 5 gl. — kr.

Gostilnica

Ljubljanske čitalnice

se od sv. Jurja t. l. daje v najem.
 Pogoji se izvedo v pisarni gosp. notarja dr. Jarneja Zupanca v Ljubljani (v starih Križankih), kjer so vložiti tudi pismene ponudbe do **koneca februarja t. l.** (18—4)
 V Ljubljani, 3. februarja 1877.
 Odbor narodne čitalnice.

Frišni rumenjaki

trije za 2 krajcarja, se vsak dan dobodo v
Sladičarnici Kirbisch,
 kongresni trg. (37—1)

Lepa vila

s hlevi, na tržaški cesti, krasno ležeča, blizu
 fabrike za tobak, se po ceni prodaje.
 Natančneje poroča o tem administracija
 tega lista. (416—32)

Žaganje

v večjih množinah se zmirom kupuje. — Ponudbe pod
 naslovom: **T. 1000 poste restante Trst.** (36—1)

Priporočilo.

Slavnemu p. n. občinstvu najljubljeneje naznanjam, da sem v
 soboto 20. januarja t. l. odprl svojo
prodajalnico specerijskih rečij,
 mestni trg šte. 14, poleg g. Kolmanove štacune,
 ter se priporočam z zagotovitvijo, da bodem slav. občinstvu s popolno
 frišnim in izvrstnim blagom postregel.
 (12—4) **F. J. Hafner.**

Prsne in pljučne bolezni

naj bodo kakoršne hoté, ozdravijo se najgotovješe z

Wilhelmovim snežniškim zeljiščnim alopom,

ki je po zdravniških pravilih narejen od

Franca Wilhelma, lekarja v Neunkirchnu.

Ta sok se je na izredno ugoden način skazal proti boleznim
 v vratu in prsih, gripi, hripavosti, kašlju in náhodu. Veliko kupovalcev
 zagotavlja, da edino njemu se imajo zahvaliti za prijetno
 spanje. Posebno dober je ta sok kot varstvo pri meglah in ostrem
 vremenu.

Ker je jako prijetnega okusa, je otrokom koristen, na pljučah
 bolnim ljudem pa potreben; pevcem in govornikom potreben proti
 nečistemu glasu ali celo hripavosti.

Da je to res, kažejo mnoga spričala. — V dokaz navajam
 sledeča priznavalna pisma:

Gospodu Francu Wilhelmu, lekarju v Neunkirchnu.

Bëronie, pošta Königstadt, 28. februarja 1876.

Prisrčno hvalo Vašemu blagorodju, da ste mi poslali Vaš
 Wilhelmov snežniški zeljiščni alop, čutim, da mi je ta alop pri mojej
 pljučnej bolezni dobro storil, prosim Vas torej, da mi še 2 flaši
 Wilhelmovega snežniškega zeljišnega alopa po poštmem povzetju
 pošljete. Z vsem spoštovanjem Vaš hvaležni

Franc Kozelka, učitelj.

Gospodu Francu Wilhelmu, lekarju v Neunkirchnu.

Boskovic, 2. junija 1876.

Uljudno prosim, da mi s poštmem obratom, kakor vzadnjič,
 dve flaši Wilhelmovega snežniškega zeljišnega alopa, tega izvrst-
 nega zdravila, pošljete; moji zelo bolnej ženi je tako pomagal, da
 ga če se naprej rabiti. Priporočevaje se z visokim spoštovanjem

(392—6)

Morie Saxl.

Oni p. n. kupovalci, ki moj izvrstni snežniški zeljiščni
 alop, ki ga uže od leta 1855 napravljam, **pravega** dobiti želé, naj
 vselej jasno zahtevajo

Wilhelmov snežniški zeljiščni alop.

Pođuk rabljenja se vsaki flaši pridá.

Zapečaten originalna flaša stane 1 gold. 25 kr. in se vedno
 frišen dobiva pri narejanu samem

Er. Wilhelmu, lekarju v Neunkirchnu,

Nižje Avstrijsko.

Zad. lovanje se računa na 20 kr.

Pravi Wilhelmov snežniški zeljiščni alop se dobiva tudi le
 pravi pri mojih gospodih jemalcih

v Ljubljani: Peter Lassnik,

v Postojni: J. A. Kupferschmidt, lekar; v Zagrebu: Sig.
 Mittlbach, lekar; v Celji: Baumbachova lekarna in F. Rauscher;
 v Gradci: Wend. Trakoczy, lekar; v Gorici: A. Franzoni, le-
 kar; v Kranji: Karel Šavnik, lekar; v Mariboru: Alojzi
 Kvandest; v Rudolfovem: Dom. Rizzoli, lekar; v Trbižu:
 Alojzi v. Prean, lekar; v Trstu: C. Zanetti, lekar; v Beljaku:
 Ferd. Scholz, lekar.

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Pravi Wilhelmov

antiartritični antirevmatični

kri čistilni čaj

(kri čisteč proti revmatizmu in protinu)
 je kot

zimsko zdravljenje

edino gotovo vspešno kri čistilno zdravilo,
 kar so ga prve medicinske avtoritete

„v Evropi“

z najboljšim vspehom rabile in potrdile.

Odločno dober,

Z dovoljenjem c. k.
 dvorne pisarne vsled
 sklepa.
 Dunaj 26. marca 1818.

učinek izvrsten,

Proti ponarejanju
 zavaruje varstvena
 marka, ki je po-
 stavna.
 Dunaj, 12. maja 1870.

vspeh odličn.

Varovan z najvišjim
 patentom nj. c. kr.
 Veličanstva.
 Dunaj, 7. dec. 1858.

Ta čaj čisti ves organizem; kakor nobeno drugo sredstvo
 preiskuje vse dele telesa in oddaja z notranjim rabljenjem vse
 nečiste, zaležane bolezenske snovi iz njega; tudi je učinek gotovo
 trajen.

Temeljito ozdravljenje protina, revmatizma, otročjih in
 zastaranih trdovratnih boleznij, vedno gnoječih se ran, kakor tudi
 vseh spolovnih in kožnih boleznij, mozoljev na telesu in obrazu,
 gob, sifilitičnih oteklin.

Posebno ugoden vspeh je kazal ta čaj pri napihnenji
 jeter in vranice, kakor tudi pri hemeroidah, zlatenici, hudih boleznih
 zilcev, kit in členkov, potem tiščanje v želodci, zapiranje sape, za-
 piranje doljnega telesa, težave pri puščanju vode, polucijah, možki
 slabosti, tok pri ženskah itd.

Bolezni, kakor škrofelnji, bezgavke se hitro in temeljito
 zdravijo, če se čaj neprenehoma pije, ker je mlo raztopujoče in na
 vodo goneče zdravilo.

Veliko spričal, priznavalnih in pohvalnih listov, ki se na za-
 htevanje zastojni priposiljajo, potrjuje, da so te besede resnične.

V dokaz navedenega navajamo tukaj vrsto priznavalnih pisem:

Gospodu Francu Wilhelmu, lekarju v Neunkirchnu.

Terezijavas pri Kaplici na Češkem, 28. jan. 1876.

Wilhelmov antiartritični antirevmatični kri čistilni čaj, ki sem
 ga pri Vas naročil, sem prejel in porabil; hvalliti moram zelo njegov
 učinek, kajti popolnem je ozdravil moje revmatične bolezni.

Ivan Prill.

Gospodu Francu Wilhelmu, lekarju v Neunkirchnu.

Herantz, zadnja pošta Sildberg, 3 febr. 1876.

Ker je Vaš tako dober Wilhelmov antiartritični antirevmatični
 kri čistilni čaj mojim prijateljem in sosedom pri protinskih boleznih
 tako pomagal, Vas prosim, da mi pošljete še dva paketa. Z vsem
 spoštovanjem

Ivan Worbs, oče ubogih.

(397—6)

Pred ponarejanjem in prevaranjem se svari.

Pravi Wilhelmov antiartritični antirevmatični kri čistilni čaj
 se dobiva le iz prve mejnarodne fabrikacije Wilhelmovega antiartri-
 tičnega antirevmatičnega kri čistilnega čaja v Neunkirchnu pri
 Dunaji ali pa v mojih zalogah, zažnamovanih po časnikih.

Eden paket, v 8 dozah, po predpisu zdravnika pripravljen, z
 naukom rabljenja v različnih jezicah 1 gold., posebe za kolek in
 zavoje 10 kr.

V priložnost p. n. občinstva se Wilhelmov antiartritični anti-
 revmatični kri čistilni čaj tudi dobiva pri mojih gospodih jemalcih

v Ljubljani: Peter Lassnik,

v Postojni: Jos. Kupferschmidt, lekar; v Zagrebu: Sig. Mittl-
 bach, lekar; v Celji: Baumbachova lekarna in F. Rauscher; v
 Korminu: Hermes Codolini, lekar; v Gorici: A. Franzoni, lekar;
 v Gradci: J. Burgleitner, lekar; v Guttaringu: S. Vatterl; v
 Hermagoru: Jos. M. Richter, lekar; v Karlovcu: A. E. Katkič,
 lekar; v Celovci: Karel Klemenčič; v Kranji: Karel Šavnik,
 lekar; v Mariboru: Alojzi Kvandest; v Metliki: Alfred Matter,
 lekar; v Mozirji: Ivan Tribuč; v Ptujem: C. Girod, lekar; v
 Rudolfovem: Dom. Rizzoli, lekar; v Samoboru: F. Schwarz,
 lekar; v Trbižu: Alojzi v. Prean, lekar; v Trstu: J. Seravallo,
 lekar; v Beljaku: Math. Fürst; v Varaždinu: Dr. A. Halter,
 lekar; v slov. Bistrici: Ivan Janos, lekar; v slov. Gradci:
 Jos. Kaligarič, lekar.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.